

Repertoriumnummer 2019 / 6392
Datum van uitspraak 17 juni 2019
Rolnummer A.R. nr. 17/3135/A

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

**Rechtbank van eerste aanleg
West-Vlaanderen,
afdeling Brugge,
sectie burgerlijke rechtbank**

Vonnis

Zesde kamer

Aangeboden op
Niet te registreren

B.6
VON
EVT

De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie burgerlijke rechtbank, zesde kamer, heeft het hiernavolgend vonnis verleend:

In de zaak **A.R. nr. 17/3135/A**

NV Chieftain Investments (voorheend genaamd NV Entropia Critical Concepts), met als ondernemingsnummer BE0442636932, met maatschappelijke zetel gevestigd te 8020 Oostkamp, Kanaalstraat 1 A

Eisers

Hebbende als raadslieden meester D'HOORE Marc en ROTTEY Delphine, advocaten, met kantoor te 8200 Sint-Andries, Dirk Martensstraat 23

Tegen

1. De vennootschap naar Nederlands recht B.V. THX 1138, ingeschreven in de Kamer van Koophandel onder het nummer 28112114, met vennootschapszetel te 2316 DG Leiden (Nederland), Ampèrestraat 7 en

2. De heer VAN BEEK Henk, wonende te 2316 DG Leiden (Nederland), Ampèrestraat 7

Verweerders

Hebbende als raadsman meester VAN BESIEN Bart, advocaat, met kantoor te 2800 Mechelen, K. De Deckerstraat 20 bus A

I. PROCEDURE

De procedure werd ingeleid bij dagvaarding, rechtsgeldig betekend op 4 oktober 2017.

Op de inleidende zitting van 6 november 2017 werden de door de partijen overeengekomen conclusietermijnen bekrachtigd door de rechtbank en werd de rechtsdag bepaald op 10 december 2018.

Bij beschikking van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, kamer B.6 van 3 december 2018 werd het verzoek op grond van artikel 478 §2, lid 2 van gerechtelijk wetboek ingewilligd en werden conclusietermijnen ingesteld door de rechtbank en werd de rechtsdag bepaald op 20 mei 2019.

In openbare terechtzitting van 20 mei 2019 werden partijen gehoord in hun middelen en besluiten.

De rechtbank heeft kennis genomen van het dossier van de rechtspleging, alsook van door partijen neergelegde bundels.

Artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden in acht genomen.

II. VOORWERP VAN DE VORDERING

1. Eiseres vordert verwerende partijen te veroordelen tot het betalen van een bedrag van 25.000 euro, meer de intresten en de kosten van het geding, bij vonnis, uitvoerbaar bij voorraad, zonder kantonnement omwille van een onrechtmatige publicatie van vier vonnissen en publicatie van de naamswijziging, op grond van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek.

Daarnaast vorderen zij verweerders te veroordelen tot publicatie van het vonnis in de volgende editie van het tijdschrift 'Verbinding', op straffe van een dwangsom van 10.000 euro per editie die verschijnt zonder publicatie.

Zij vragen de tegenvordering van verweerders af te wijzen als ontvankelijk doch ongegrond.

2. Verweerders vragen in hoofdorde dat de rechtbank zich onbevoegd verklaard.

In ondergeschikte orde vorderen zij de vordering ongegrond te verklaren.

Uiterst ondergeschikt vorderen zij te verklaren dat er geen dwangsommen worden opgelegd.

Daarnaast vorderen zijn eiseres te veroordelen tot de kosten van het geding, dagvaardingskosten en rechtsplegingsvergoeding inbegrepen, deze laatste begroot op het maximumbedrag van 4.800,00 euro per gedaagde partij gelet op het kennelijk onredelijk karakter van de vorderingen van eiser en af te wijken van het basisbedrag van 2.400,00 euro.

III. BEOORDELING

a) bevoegdheid

Verweerder betwist de materiële bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg en stelt dat ingevolge artikel 150 van de Grondwet het Hof van Assisen exclusief bevoegd is om te oordelen over drukpersmisdrijven.

De materiële bevoegdheid wordt bepaald door het voorwerp van de eis zoals dit uit de dagvaarding blijkt.

Eiseres stelde enkel een burgerlijke vordering tot schadevergoeding in. De grondwettelijke bescherming van de persvrijheid ontnemt de burgerlijke rechter de bevoegdheid niet om uitspraak te doen over de burgerlijke aansprakelijkheid.

Wanneer een vordering louter op art. 1382 BW gesteund is, betekent dit niet noodzakelijk dat het om een civielrechtelijke vervolging van een drukpersmisdrijf gaat.

De rechtbank van eerste aanleg is bevoegd.

b) enkele feitelijke gegevens (in het kort)

1. Eiseres is een aanbieder van kritische mobiele bedrijfstelecommunicatie in België, Nederland en het Verenigd Koninkrijk. Communicatie gebeurt via TETRA (terrestrial trunked radio) waarbij men gebruik maakt van meerdere radiokanalen.

2. Eerste verweerder is de moedermaatschappij en uitgever van het tijdschrift 'Verbinding', dat schrijft over mobiele communicatie in de openbare orden veiligheidssector en het bedrijfsleven gaat. Tweede verweerder is journalist en hoofdredacteur bij dit tijdschrift.

3. Voor de Nederlandse rechtbank in Den Haag waren er vier afzonderlijke procedures, die werden samengevoegd en waaromtrent de rechtbank van Den Haag op 26 april 2017 vier vonnissen uitbracht. In een van de procedures waren RERUM Technics BV (voorheen Entropia Digital B.V.) als verweerder betrokken.

4. In haar vijfde editie van juni 2017 heeft Verbinding verslag uitgebracht van een juridische procedure tussen RERUM Technics BV (voorheen Entropia Digital B.V.) en het Nederlandse telecombedrijf KPN B.V met de titel "Einde nadert voor Entropia". De zinsneden in het daaronder gepubliceerde commentaar betroffen "wegvallen van de diensten van Entropia" en "Tetra base stations als deze in handen vallen van KPN".

Daarnaast heeft zij op haar website nog een ander online artikel gepubliceerd over de procedure getiteld “KPN wint van Entropia, hoogte schadevergoeding onduidelijk.”

c)ontvankelijkheid van de vordering

De ontvankelijkheid van de vordering wordt niet betwist.

Er zijn geen argumenten die ambtshalve aanleiding zouden kunnen geven tot de niet ontvankelijkheid van de vordering.

De vordering is ontvankelijk.

d)gegrondheid van de vordering

1. In haar vijfde editie van juni 2017 heeft Verbinding, het tijdschrift van verweerders verslag uitgebracht van juridische procedures tussen enerzijds RERUM Technics BV (voorheen Entropia Digital B.V.) en Elrond Management bvba (voorheen Entropia Digital N.V.) en anderzijds het Nederlandse telecombedrijf KPN B.V.

Eiseres stelt dat deze publicaties zich op schadelijke wijze uitlaten over haar goede naam en haar reputatie bij haar klanten en leveranciers in het gedrang brengen. De berichtgeving zou in strijd zijn met de realiteit.

Eiseres stelt dat verweerders verslag gaven over deze procedure aan de hand van foutieve en tendentieuze titels en commentaren. Door de titel “Einde nadert voor Entropia” bij het artikel in het tijdschrift te gebruiken, wordt volgens hen ten onrechte de indruk gewekt dat de groep Entropia te kampen heeft met financiële moeilijkheden en het einde van de ondernemingen in zicht is.

Verder is volgens eiseres het artikel voorzien van ongefundeerde en schadelijke commentaar waarbij gesproken wordt over “het wegvallen van Entropia” en “Tetra base stations als deze in handen vallen van KPN”. Daarmee zou de indruk gewekt worden dat Entropia haar diensten niet langer zal kunnen leveren en tetra base stations in handen van KPN zullen vallen.

Er wordt niet alleen volgens hen gepubliceerd in het tijdschrift, maar ook via de website en sociale media van verweerders. Het publiek zou hierbij zijn commerciële keuzes en beslissingen aanpassen bij het lezen ervan.

Verder zou het beweerde “kopje” misleidend zijn en foutieve informatie bevatten: “De rechtbank in Den Haag heeft alle claims van Entropia op het telecombedrijf afgewezen, maar

de claim van KPN wel gehonoreerd. Het is echter nog niet duidelijk wat de hoogte van de schadevergoeding zal zijn. De claim van KPN op Entropia bedraagt ruim 13,5 miljoen euro.”

Eiseres werpt ook op dat verweerders in de becommentariëring van de juridische procedure altijd naar “Entropia” verwezen in plaats van “Entropia Digital B.V.” en “Entropia Digital N.V.”

Volgens eiseres werd in het voormeld tussenvonnis nog geen enkele veroordeling uitgesproken ten aanzien van Rerum Technics BV of Elrond Management bvba.

2. Volgens verweerders werd er in het artikel een correct en genuanceerd verslag van de rechterlijke uitspraken gedaan. Daarnaast stellen zij dat de titel van een artikel ongenueanceerder en prikkelender mag zijn dan de inhoud.

Volgens verweerders verschillen beide Entropia ondernemingen van huidige eiser en bijgevolg was huidige eiser niet betrokken bij deze Nederlandse procedures. Volgens verweerders werd huidige procedure ingeleid door Entropia Critical Concepts N.V., momenteel gekend als Chieftain Investments N.V. en is Elrond Management bvba geen partij in deze procedure.

Daarnaast stellen zij vast dat er in het tussenvonnis wel een schadevergoeding werd bepaald maar dat er nog kon standpunt worden ingenomen over de omvang ervan.

3. De rechtbank merkt op dat zowel Chieftain Investments N.V. (voorheen gekend als Entropia Critical Concepts N.V.) als Elrond Management bvba (voorheen gekend als Entropia Digital N.V.) hun vennootschapszetel initieel op hetzelfde adres waren ingeschreven, namelijk te Oostkamp. Verweerders leggen zelf stukken voor waaruit blijkt welke vennootschap partij betrokken was in de Nederlandse procedure. Door te verwijzen naar Entropia als groep kan er wel degelijk mogelijks verwarring ontstaan.

4. Artikel 10 EVRM bepaalt:

“Vrijheid van meningsuiting

“1. Eenieder heeft recht op vrijheid van meningsuiting. Dit recht omvat de vrijheid een mening te koesteren en de vrijheid om inlichtingen of denkbeelden te ontvangen of door te geven, zonder inmenging van overheidswege en ongeacht grenzen. Dit artikel belet niet dat Staten radio-omroep-, bioscoop- of televisieondernemingen kunnen onderwerpen aan een systeem van vergunningen.

2. Daar de uitoefening van deze vrijheden plichten en verantwoordelijkheden met zich brengt, kan zij worden onderworpen aan bepaalde formaliteiten, voorwaarden, beperkingen of sancties, welke bij de wet worden voorzien en die in een democratische samenleving noodzakelijk zijn in het belang van 's lands veiligheid, de bescherming van de openbare orde

en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de goede naam of de rechten van anderen, om de verspreiding van vertrouwelijke mededelingen te voorkomen of om het gezag en de onpartijdigheid van de rechterlijke macht te waarborgen.”

5. Artikel 10.1 EVRM verleent bescherming aan het recht op de vrijheid van meningsuiting.

Die bescherming is niet louter beperkt tot meningen doch strekt zich ook uit tot inlichtingen zodat de bescherming van artikel 10.1 EVRM betrekking heeft op alle vormen meningsuiting en niet beperkt is tot standpunten die waardeoordelen inhouden; het begrip inlichtingen heeft daarbij betrekking op alle mededelingen van feiten, op nieuws, op factische gegevens en op informatie over de meeste diverse onderwerpen terwijl het begrip denkbeelden daarentegen betrekking heeft op meningen in de traditionele betekenis; het gaat daarbij om het uiten van een idee, een gedachte-inhoud, een waardeoordeel, een aanbeveling, een kritische stellingname of een opinie (vgl. J. VELAERS, *De beperkingen van de vrijheid van meningsuiting*, Antwerpen, Maklu, 1991, deel I, nr. 28).

Een beperking van de vrijheid van meningsuiting zal minder moeilijk te rechtvaardigen zijn indien zij betrekking heeft op feitelijke gegevens die voor bewijs vatbaar zijn dan in geval van waardeoordelen, ook al is het niet altijd eenvoudig om het onderscheid te maken tussen beiden en om uitdrukkingen van de vrijheid van meningsuiting op absolute wijze onder te brengen in de ene dan wel de andere categorie (vgl. A. VAN RIJN, “Freedom of Expression”, in P. VAN DIJK, F. VAN HOOFF, A. VAN RIJN en L. ZWAAK (eds.), *Theory and Practice of the European Convention of Human Rights*, Antwerpen, Intersentia, 2006, (773) 795).

Artikel 10 EVRM heeft derhalve betrekking op opinies, kritiek en speculatie ongeacht of deze objectief gezien waar zijn of niet; in de zaak Thorgeirson t Ijsland werd door het EHRM zelfs gesteld dat de verplichting om de waarheid van de uitgedrukte meningen te bewijzen een interferentie met de vrijheid van meningsuiting uitmaakte (vgl. R. CLAYTON en H. TOMLINSON, *The Law of Human Rights*, Oxford, Oxford University Press, 2009, nr. 15.247).

6. In zoverre eiseres zou stellen dat het verspreiden van onjuiste feitelijke gegevens hoe dan ook als een fout in de zin van artikel 1382 BW dient te worden beschouwd, gaat zij aan de bescherming van het fundamentele grondrecht van de vrijheid van meningsuiting voorbij.

Een sanctie in de zin van artikel 1382 BW kan immers in een dergelijk geval slechts worden aanvaard indien ook wordt vastgesteld dat de gevorderde beperking of sanctionering van de meningsuiting in een democratische samenleving nodig is.

Dit laatste kan het geval zijn wanneer zij beantwoordt aan een dwingende sociale noodwendigheid (vgl. EHRM 6 april 2010, Ruokanen en anderen t. Finland) en op voorwaarde

dat de evenredigheid wordt geëerbiedigd tussen het aangewende middel en het beoogde doel en zij verantwoord is op grond van relevante en toereikende motieven (vgl. Cass. 27 april 2007, *NjW* 2007, 897).

De door artikel 10.1 EVRM geboden bescherming heeft bovendien ook betrekking op inlichtingen of denkbeelden die kwetsend kunnen zijn of onrust kunnen verwekken; geen enkele categorie van informatie of meningen of denkbeelden wordt uitgesloten van de bescherming van artikel 10 EVRM (vgl. D. VOORHOOF, "Artikel 10. Vrijheid van meningsuiting", in J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2 Artikelsgewijze commentaar*, Vol. I, Antwerpen, Intersentia, 2004, (837) 901. Zie ook o.a.: JACOBS, WHITE end OVEY, *The European Convention on Human Rights*, Oxford, Oxford University Press, 2010, 426).

Verder kan er op gewezen worden dat de bescherming van artikel 10.1 EVRM geboden wordt ten aanzien van alle mogelijke communicatiemiddelen of alle mogelijke media of kanalen via dewelke de informatie en denkbeelden worden doorgegeven; in zoverre er sprake is van aantijgingen die door eiser aan verweerders worden verweten via publicaties in de geschreven pers dan wel in audiovisuele media of via het internet, zijn ook deze publicaties beschermd.

7. Artikel 1382 BW maakt nu ongetwijfeld een wet uit in de zin van artikel 10.2 EVRM zodat op grond van deze wetsbepaling kan besloten worden tot een beperking of sanctionering van de vrijheid van meningsuiting (vgl. Gent 28 maart 2002, *NjW* 2003, 465); een vordering tot het bekomen van een schadevergoeding in een burgerlijke procedure kan derhalve als een rechtmatige inperking van de vrijheid van meningsuiting worden beschouwd (vgl. R. CLAYTON en H. TOMLINSON, *The Law of Human Rights*, Oxford, Oxford University Press, 2009, nr. 15.270; JACOBS, WHITE end OVEY, *The European Convention on Human Rights*, Oxford, Oxford University Press, 2010, 427).

Die beperking zal echter de toets van de hierboven vermelde voorwaarden van artikel 10.2 EVRM moeten doorstaan.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de beperking op de vrijheid van meningsuiting, in voorkomend geval via een het toekennen van een vordering gegrond op artikel 1382 BW, en meer bepaald om uit te maken of die inperking op de vrijheid van meningsuiting aan de noodzakelijkheidsvoorwaarde van artikel 10.2 EVRM voldoet, de motieven die aan de basis lagen bij het openbaar maken van welbepaalde informatie of bij het uiten van bepaalde waardeoordelen een rol spelen; wanneer kritiek te goeder trouw werd geformuleerd, niet met de bedoeling om loutere schade tot stand te brengen aan de eer of reputatie van een bepaalde persoon, maar om bepaalde wantoestanden aan de kaak te stellen – of (zoals hierboven gesteld) in het kader van het publieke/politieke debat – zal het uiterst moeilijk zijn om een restrictie als noodzakelijk te bestempelen (vgl. D. VOORHOOF, "Artikel 10. Vrijheid van meningsuiting", in J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2 Artikelsgewijze commentaar*, Vol. I, Antwerpen, Intersentia, 2004, (837) 1010).

8. Het is in het licht van bovenvermelde principes dat de vordering van eiseres gesteund op artikel 1382 BW dient te worden beoordeeld.

Voor het ontstaan van buitencontractuele aansprakelijkheid is het oorzakelijk verband, naast een fout of een andere grond van objectieve aansprakelijkheid en schade, een noodzakelijke voorwaarde. Het causaal verband moet vaststaan. De bewijslast terzake rust op eiseres (artikel 1315 BW en artikel 870 Ger.W.)

Voor het onderzoek en de beoordeling van een fout in hoofde van eerste en tweede verweerder, dient te worden nagegaan of zij zich hebben gedragen als een normaal, zorgvuldig en omzichtig journalist/hoofdredacteur en uitgever.

De fout van de journalist dient te worden beoordeeld onder meer rekening houdend met de aard van de informatie, de aard van de media en de personen op wie het bericht betrekking heeft. Hierbij dient rekening te worden gehouden met het feit dat op de journalist geen resultaatsverbintenis rust betreffende de juistheid van de feiten waarover is bericht en dat absolute objectiviteit niet mogelijk is, gelet op de precariteit van de controlemogelijkheden op de informatiebronnen. De journalist moet zich wel steunen op gecontroleerde gegevens, voor zover dit redelijkerwijze binnen zijn mogelijkheden ligt.

Aan de journalistieke vrijheid wordt een ruime invulling gegeven en deze impliceert ook de vrijheid om te overdrijven en zelfs te provoceren.

Kwetsende of lasterlijke uitlatingen die evenwel niets bijbrengen aan de wezenlijke informatie, zijn als foutief te beschouwen.

De vrijheid van meningsuiting, die zowel de persvrijheid alsook de vrijheid informatie te ontvangen en te verstrekken omvat, is niet onbeperkt. Hoewel de journalist niet het bewijs moet leveren van de weergegeven feiten, moet hij toch een bijzondere aandacht tonen ten aanzien van de feitelijke elementen. Hij is onderworpen aan een onderzoeksplicht met als doel de betrouwbaarheid van zijn bronnen te controleren.

9. Verweerders hebben het recht om met de titel de aandacht te trekken. De titel wordt in het artikel verder voldoende toegelicht. Verweerders hebben een bijzondere aandacht ten aanzien van de feitelijke elementen gezien zij in het artikel ook verwijzen naar de vorderingen die door KPN werden uitgebracht maar ook de vorderingen die door Entropia Digital B.V. (momenteel Rerum Technics B.V.) tegen KPN werden geformuleerd. De uitspraak werd uiteengezet. Ook de commentaren zijn een objectieve weergave van de vragen gesteld aan KPN.

Uit de stukken blijkt tevens dat verwerende partij contact heeft genomen met eisende partij voorafgaande aan de publicatie van het artikel.

Gefundeerde kritiek is in wezen informatie en alle burgers putten evenzeer uit de grondbeginselen van de democratie het recht juist en volledig ingelicht te worden over het wereldgebeuren en het doen en laten van hun medemens.

In die zin beschouwt de rechtbank de verschillende door eiser aangevochten uitspraken van verweerders als uitingen van de vrijheid van meningsuiting, die zowel de persvrijheid alsook de vrijheid informatie te ontvangen en te verstrekken. De rechtbank stelt vast dat de weergave niet als eenzijdig kan worden beschouwd en het artikel bovendien een goede en gefundeerde uiteenzetting geeft van de rechterlijke beslissingen.

De rechtbank stelt vast dat eiseres niet de onbetrouwbaarheid van de tekst aantonen, zodat verweerders geen fout kunnen verweten worden.

Nergens in de tekst die ter discussie staat, kan de rechtbank kwetsende of lasterlijke uitlatingen vinden. Er blijkt niet afdoende dat er sprake is van een duidelijk gebrek aan bewijsmateriaal.

Enige fout in hoofde van verwerende partijen is niet te weerhouden.

10. Eiseres toont bovendien verder niet aan in welke mate zij schade zou hebben geleden. Het blijft bij loutere beweringen. Ook dit zijn loutere beweringen en elke normale lezer zal bij het doornemen van het artikel goed geïnformeerde zijn.

11. Aldus dient vastgesteld dat eiseres noch de fout, noch haar schade (in oorzakelijk verband met enige fout) kan aantonen.

De vordering van eiseres is aldus ongegrond.

e) **kosten van het geding**

Waar verweerders vorderen de rechtsplegingsvergoeding te begroten op het maximumbedrag van 4.800 euro per gedaagde partij gelet op het kennelijk onredelijk karakter van de vorderingen van eiser en zo af te wijken van het basisbedrag, merkt de rechtbank op dat eiser de rechtspleging niet heeft aangewend voor kennelijk vertragende of onrechtmatige doeleinden.

Verweerders tonen niet aan dat eisende partij haar recht om in rechte op te treden uitoefent op een wijze die kennelijk de grenzen overschrijdt van de normale uitoefening van dat recht door een voorzichtig en zorgzaam persoon. Er is geen reden om af te wijken van de basisrechtsplegingvergoeding (en de op dit vlak geformuleerde 'tegenvordering' is niet te weerhouden).

Eiseres wordt als principaal in het ongelijk gestelde partij veroordeeld tot de kosten van het geding.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RECHTBANK,
In eerste aanleg en op tegenspraak als volgt:

Verklaart de vordering van eiseres lastens verweerders ontvankelijk doch wijst deze af als ongegrond.

Veroordeelt eiseres tot de kosten van het geding, in haar hoofde te begroten en aan de zijde van verwerende partijen te begroten op één gezamenlijke rechtsplegingvergoeding van 4.800 euro.

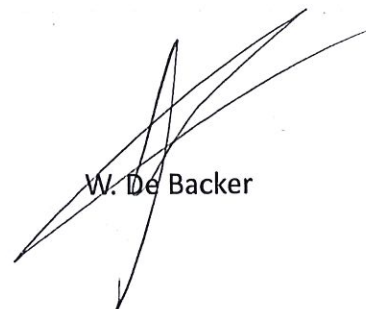
Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting in het gerechtsgebouw te Brugge op **zeventien juni tweeduizend negentien**.

Aanwezig zijn:

Wim De Backer, afdelingsvoorzitter, alleenrechtsprekend;
Katrien Candaele, griffier.

K. Candaele

W. De Backer

